

Љубиша Деспотовић*

Институт за политичке студије, Београд

ЗЛОЧИНАЧКА АГРЕСИЈА АТЛАНТИСТА НА СР ЈУГОСЛАВИЈУ КАО ПРИМЕР АСИМЕТРИЧНОГ РАТА

Сажетак

У уводу рада анализираћемо карактер агресије на СР Југославију и империјалне интересе који иза ње стоје. У наставку ћемо се фокусирати на однос између употребе дисиметричних и асиметричних средстава у међународним односима. Дисиметричне надмоћи Атлантиста демонстриране у бруталној агресији према СР Југославији и креативној употреби асиметричних средстава наше стране као одговора на испољену агресију, те цивилна, војна, инфраструктурна и економска разарања наше земље. У раду ћемо на крају дати кратак коментар употребљених асиметричних одговора наше земље и њихов учинак, као и побројати последице наведене агресије НАТО пакта, земаља ЕУ и САД.

Кључне речи: *Агресија, атлатизам, СР Југославија, дисиметрија, асиметрија*

* Контакт: despotlj@stcable.net

Отворена и вишеструка агресија¹ САД и НАТО пакта на нашу земљу, која је учињена без мандата Света безбедности УН,² и која је отпочела таласом злочиначког бомбардовања 24. марта 1999. године, била је до тада у модерној европској историји незабележени преседан бруталне војне одмазде према једном непокорном народу који је одбио да прихвати злочиначки диктат атлантиста скројен у Рамбујеу. У својој основној суштину осим што је била незаконита, злочиначка и насилна западна агресија је исијавала бахатос Атлантиста осيونих у својој дисиметричној моћи наспрам остатка света. Сигурна у војну и политичку надмоћ, брутална у наметању својих геополитичких приоритета на Балкану,³ није ни слутила да ће једна мала санкцијама истрошена и осиромашена земља испољити тако жилав отпор агресији, креативно користећи расположиве мере из репертоара асиметричног одговора. „Агресија се не може оправдати било каквим разлозима, јер је једино Савет безбедности позван и овлашћен да процењује да ли нека ситуација представља претњу миру, нарушавање мира или агресију. Агресија се, такође, не може маскирати „правом на самопомоћ” или „правом на превентивни рат”, јер су те категорије из давних времена, оне су укинуте и не постоје у правном поретку УН. Први пут је једна суверена држава – СРЈ војно нападнута од стране НАТО на својој територији, а да није повредила права или границе једне друге државе. Први пут НАТО започиње конфликт без одобрења УН и први пут је рат објављен „у име права мешања” и то у Европи. Операција НАТО није само правно неоснована, она је исто толико апсурдна колико опасна.”⁴

1) Она је по Р. Радиновићу имала више различитих аспеката: „културно-историјских, цивилизацијских, економских, политичких и геополитичких, еколошких, војних и геостратешких итд.” Р. Радиновић, „Агресија на Југославију”, у зборнику, *Агресија НАТО на Југославију, седам година после*, уредио С. Стојановић, Београдски форум за свет равноправних, Београд, 2006. стр.57.

2) Том агресијом погажени су најважнији инструменти међународне безбедности. Повеља УН члан 53., Финални акт из Хелсинија, Бечка конвенција из 1980, па и сам конститутивни уговор којим је успостављен НАТО, као искључиво одбрамбени савез, и наравно многи други документи који регулишу систем међународне безбедности. види у Г. Перезић, (2001) *Рамбује или рат*, Ниш Војска, Београд

3) Види: Љ. Деспотовић, (2017) „Геополитичка судбина Косова и Метохије - између евроатланске окупације и пројекта велике Албаније”, у *Политика националне безбедности*, бр. 2. ИПС, Београд, стр. 35.

4) „Резултат пропагандне кампање — оружана агресија против европске државе и фактичко отуђивање дела територије употребом војне силе. Управо је те 1999. године НАТО сахранио

Политичке власти у Србији већ годинама у назад систематски избегавају да ову силецијску агресију назову правим именом а поготово да нагласе њен малигни карактер, као и исход рата - *окупацију наше земље*.⁵ Избегавају да конотирају њене последице,⁶ како са аспекта разарања привредне и саобраћајне инфраструктуре, злочина према цивилном становништву, војним губицима, еколошким загађењем, порастом здравствене патологије и др.⁷ Нарочито ако се зна да је западни агресор „погађао путничке возове, пешаке на мостовима, цивиле на пијацама и болеснике у болницама,” цинично то називајући колатералном штетом.⁸ Сада је потпуно јасно да је злочиначка и нецивилизована агресија била мотивисана примарно постизањем политичких циљева (тзв. *Хагелова доктрина* из марта 1999. године усвојена у Сенату којом се легализује употреба оружане силе у свргавању страних влада и демонстрирана одмах на примеру рушења „диктатора” Слободана Милошевића *као доказ максиме да су законите само оне власти које служе америчким империјалним интересима* и профитима незаситим финансијско-привредним елитама атлантиста). Такође, агресија на нашу земљу вођена је потребом кажњавања једног непокорног народа, али и идејом да се на делу проигра *доктрина новог интервенционизма* чија ће каснија „легализација” бити објављена у форми тзв. *Бушове доктрине* (усвојена 10. октобра 2002. године у америчком

међународно право у Европи” нагласила је Марија Захарова, портпарол Министарства иностраних послова Руске Федерације, *Спутњик Србија*, електронско издање, 1 март 2019.

5) „Окупација Косова и Метохије је последица нелегитимне оружане агресије Запада и њу не признајемо као трајно решење, нити као основу за било какве преговоре о евентуалном издавању Косова и Метохије из састава Србије.” Р. Радиновић, „Агресија на Југославију”, у зборнику *Агресија НАТО на Југославију, седам година после*, уредио С. Стојановић, Београдски форум за свет равноправних, Београд, 2006. стр. 63.

6) види М. Марковић, „Смисао и последице агресије НАТО на Југославију”, у зборнику, *Агресија НАТО на Југославију, седам година после*, уредио С. Стојановић, Београдски форум за свет равноправних, Београд, 2006. стр. 25. Такође и у зборнику радова, *Агресија НАТО, узроци, карактер и последице кризе на Косову и Метохији*, Клуб генерала и адмирала Војске Србије, Београд, 2008.

7) „Srpsko stanovništvo pouzdano zna zašto za njega ulazak u NATO ne dolazi u obzir. Bombardovanje zemlje visokotoksičnim, radioaktivnim uranom, zajedno sa svim posledicama po zdravlje ljudi, životinja i ekološki sistem, svakako je jedan od ključnih razloga. Nasilno, uz ogromne ljudske i materijalne žrtve, jedna država je, na pragu 21. veka, unazadna: mnogobrojna radna mesta u industrijskim granama su preko noći ugašena, čitave generacije visokokvalifikovanih mladih su otišle.” Др Рудолф Хензел, „НАТО починио геноцид над Србијом 1999”. *Вечерње новости*, интернет издање, 24.2.2019.

8) види у *Година без пролећа*, (2000) ЛДИЈ, Ветерник, приредио Милорад М. Дробац

Сенату) у којој се истиче америчко право да без сагласности Савета безбедности ОУН-а или својих савезника, потпуно *унилатерално* а тобож превентивно интервенишу било где у свету где процене да су наводно угрожени њихови национални интереси.⁹

Све горе наведено служило је као доктринарни параван за хегемонистичку политику и агресивно наметање својих интереса те кажњавање нација и држава које се томе супротставе, а Срби су се супротставили покушајима насилног отимања КиМ као легитимног дела своје државне територије. Реч је дакле, о својеврсној *геополитици деструкције* као доминантном обележју такве врсте геополитичког понашања у међународним односима. Сажета у глобалистичком концепту геополитике деструкције, она би се могла одредити као добро планиран идеолошко-политички концепт (кондензован у тријади појмова: *глобализам, глобализација, нови светски поредак*) потчињавања света интересима САД-а и атлантистичке геополитичке парадигме, реализован кроз процесе делимичне или потпуне девастације државних, националних, идентитетских, институционалних, економских, културних, научних, образовних, војних, рели-гијско-конфесионалних и територијалних капацитета нација које су означене као мета њиховог разорног деловања. Понекад су читави региони или пан-простори били изложени свирепом дејству концепта геополитике деструкције. Овакав доктринарно-идеолошки концепт наметао се прво у форми прикривеног облика „пријатељске глобализације” и утеривања у стандарде неолибералне форме економске размене (пљачке), а у случају његовог одбијања или пружања превеликог отпора државе-субјекти оспоравања таквих „правила игре” егземпларно су кажњаване агресивним облицима политичких и економских санкција, па на крају и мерама бруталне војне одмазде.¹⁰

Свака геополитичка хегемонија (империја) у историји као што је то атлантистичка настала након Другог светског рата а особито после рушења Берлинског зида, настојала је

9) види у С. Стојановић, (2006) „Агресија НАТО на Југославију и „нови светски поредак””, у *Агресија НАТО на Југославију, седам година после*, уредио С. Стојановић, Београдски форум за свет равноправних, Београд, 2006. стр.30.

10) Љ. Деспотовић (2015) *Геополитика деструкције*, Каирос, Сремски Карловци, стр. 65.

да постигне апсолутну превласт како у тврдој тако и у меким облицима моћи, односно да успостави што већу дисиметрију у дизбалансу моћи у односу на своје геополитичке такмаце, а особито у војним, економским, медијским и технолошким пољима, који би јој за дуже време гарантовале запоседнути статус глобалне силе. Атлантистички војно-политички блок предвођен Вашингтоном успео је у великој мери у својој базичној намери да успостави управо такав облик диспропорције моћи, и настала дисиметрија је постала двоструког карактера: прво, она није била успостављена само према идеолошки, економски, технолошки и геополитички пораженом противнику, и друго, већ и према својим наводним атланским савезницима, којима је низом конкретних мера наметнуто лидерство и стављено до знања да су објекти а не субјекти у новом поретку светске моћи.¹¹

Новоуспостављена хегемонија Вашингтона гарантовала му је вишедеценијску доминацију,¹² као што то и јесте био случај све до пре неколико година када су се Русија и Кина избориле за статус великих геополитичких играча, и глобалних војно-економских сила које озбиљно оспоравају америчку доминацију и наметнути униполарни поредак у међународним односима. Француски антиглобалиста и интелектуалац од интегритета Ерве Живен у својој књизи „*Западни зид није пао*”, веома јасно наговештава долазак мултиполарности и краја једне вишедеценијске хегемоније кроз синтагму „готово је са америчком хиперсилом”. Ерве Живен стога истиче: „Стратешки умор. Војна исцрпљеност. Растућа изолација. Претеће одсуство ангажовања. Крај хиперсиле (према речима

11) *Атлантистичка хегемонија* наметнула је Западној Европи позицију „окупационе зоне” која је стављена у службу њених интереса, без обзира на којој страни ратних ровова су „новопечени савезници” Вашингтона били у Другом светском рату (Немачка или Француска нпр.) Привиди досадашњег савезништва и партнерства су се врло лако дали разазнати чим би се у постојећу слику „пријатељских односа” укључила сериознија геополитичка анализа. Вазална позиција европских нација скривана је иза геополитичког пројекта Европске уније, а војно старатељство и надзор иза наводног партнерства у оквирима НАТО пакта и америчких војних база. Љ. Деспотовић, З. Јевтовић, 2019. *Геополитика медија*, Каирос, Сремски Карловци, стр. 110

12) З. Бжежински је то јасно маркирао ставом да је САД неприкосновена сила која апсолутно доминира у четири кључне области: војној, економској, технолошкој и културној, и да јој ни једна друга сила у тим пољима узетим заједно не може оспорити примат. Тај супериоран статус САД у том периоду модерне историје прокоментарисао је и њен тадашњи председник Бил Клинтон када је констатовао да није ни слутио да ће нови светски поредак доћи тако брзо. Б. Курмон, Д. Рибникар, 2003, *Асиметрични ратови*, НиЦ Војска, Београд, стр. 58.

Ибера Ведрина којима је описао геополитичку ситуацију крајем деведесетих година). Ови изрази само су неки од многобројних који говоре исту ствар: хиперсила није оно што је некад била. Наступиће америчко стратешко повлачење. Америка више неће бити у могућности да интервенише свуда у свету, да ствара и разара државе. Доћи ће време релативних сила. Наступиће мултиполарни свет”, и коначно долази време када ће независност европских нација бити на дневном реду.¹³

НАТО АГРЕСИЈА НА СРЈ - ДИСИМЕТРИЈА И АСИМЕТРИЈА

Природа саме дисиметрије у међународним односима није садржана само у пуком нарушавању замишљене симетрије равноправног односа суверених држава без обзира на њихову величину и снагу коју би им требало да гарантује поредак међународног права, већ у правцу сваковрсног претеривања, а пре свега у намери да се обезбеди апсолутна и неупитна доминација. У томе и јесте њена суштинска разлика у односу на асиметрију која се у делу литературе кодира као „оружје сиромашних”. *Дисиметрија* настаје као по правилу као последица планираних и пројектованих циљева моћи док је *асиметрија* углавном последица нежељене позиције сиромаштва, оскудице и хроничног недостатка базичних ресурса многих држава којима би загарантовали какав такав капацитет моћи малим земљама или другим међународним субјектима. Зато се често констатује да је репертоар асиметричних одговора респектабилним капацитетима исуфицијентних држава, или других недржавних субјеката (МВО, НВО, друштвених покрета, па чак и радикалних верских и политичких покрета) ствар њихове изнудице а не жељене позиције у међународном поретку моћи.

Разлика настаје углавном у домену коришћења расположивих ресурса и средстава као облика асиметричних одговора брутално испољеној дисиметрији моћи великих. Не треба да чуди што велики део међународних субјеката данас

13) Поменута књига *Западни зид није пао*, француског публицисте Ерве Живена требало би да буде објављена до краја марта месеца ове године од стране новосадског издавача „Нова Европа”.

против САД и њених сателита, користе углавном тероризам, као једино средство одмазде. „Шта преостаје малим и неразвијеним земљама које нису спремне да клекну пред америчком застрашујућом претњом. Ништа осим тероризма. Дакле, парадоксално али тачно, сама Америка својом империјалном политиком и стратегијом неприкосновеног господара света производи тероризам као свог највећег непријатеља.”¹⁴

„Са стратегијског становишта симетрија се поима као борба равноправних противника, дисиметрија као настојање једног од њих да стекне квалитативну и/или квантитативну предност, док асиметрија одговара обрнутом поступку, а то је да се искористе све слабости супарника и нанесе му се што већа штета.”¹⁵ Стога се појам дисиметрије готово увек повезује са осмишљеном стратегијом државе а асиметрија у последњих неколико деценија нарочито у великом броју случајева са недржавним актерима као учесницима међународних конфликта. Зато се сматра да је асиметрија као по правилу „оружје сиромашних”, којим они покушавају да узврате ударац и прилагоде избор средстава као облик „одмазде” за претрпљене губитке и штету.” И што је дисиметрија израженија, то су асиметрична средства бројнија и тиме ефикаснија.” (исто, 20.) Стога се стратегија и тактика борбе против дисиметрије најчешће налази у пољу избегавања директне конфронтације и оружаног сукоба, и тражење начина да се креативношћу, лукавством и неочекиваним и неконвенционалним решењима нанесу озбиљни губици снажнијој страни или пак своја сачува од великих и разорних последица бруталних напада моћније стране. Историјски посматрано асиметрија се везује за дефанзивне одговоре моћнијој страни. „Досегавши ниво моћи без преседана коришћењем дисиметрије у свим доменима, САД су навукле на себе истовремено антипатију оних који сматрају су искључени из новог светског поретка и који америчко друштво и вредности које оно пропагира држе одговорним за своје тескобе.”¹⁶

Агресија НАТО пакта, на СР Југославију представља школски пример потпуне диспропорције моћи, и асиметричног

14) Р. Радиновић, 2006:64

15) Курмон Б., Рибникар Д., 2003:18.

16) Исто,стр. 60.

рата.¹⁷ Ова асиметрија је била апсолутна, како са аспекта пројектоване и ангажоване војне силе, технике и тактике ратовања, медијске преминације и ратне пропаганде, економских притисака и финансијских блокада, као и других коришћених средстава који су били у потпуној несразмери у корист стране која је вршила незакониту агресију. А све у циљу реализације геополитичке трансгресије на југоистоку Балкана и постизања потпуне међународно доминације, те наметања и потврђивања свог неприкосновеног вођства.¹⁸ „Никада у историји ратовања у једном рату није успостављен тако и толико неравноправан однос војних и свих других снага и моћи као што је био случај у агресији НАТО на Југославију... Тај злочиначки карактер агресије посебно се огледа у чињеници да жртва агресије није била у стању да нанесе било какву озбиљнију штету агресору, осим да избегава ударе и прекомерне губитке.”¹⁹

Ова агресија показала је такође да је и *стратегија одвраћања и одмазде* у описаним условима била потпуно обесмишљена јер је диспропорција моћи била толико изражена да држава жртва агресије није била у могућности да је примени. Стога је у праву колега Радиновић када констатује да САД своје агресивне коалиције склапају готово увек против оних земаља које немају никаквих могућности да им запрете, односно да агресору нанесу респектабилне губитке. Отуда таква осиноност, бруталност и цинизам. Чак је и расипање ресурса доказ за то, по мишљењу Davida Hackwortha, ово је био најскупљи рат у америчкој историји ако се као критеријум узме „цена плаћена за сваки уништени килограм противникове опреме”. Процене западних аутора се крећу између четири и осам милијарди

17) „У оквиру НАТО снага налазе се армије из 19 досадашњих чланица овога војног савеза са 650.000 војника и огромним арсеналом оружја... САД има војне базе или мање или веће војне ефикасности у 141 земљи света. На тај начин спроведена је планетарна глобализација војне силе...”, В. Мићковић (2006) „НАТО - стуб насилне глобализације и војни ослонац „РАХ АМЕРИКАНА” у *Агресија НАТО на Југославију, седам година после*, уредио С. Стојановић, Београдски форум за свет равноправних, Београд, стр.44.

18) „У случају агресије на нашу земљу, изрежирали су тзв. хуманитарни катастрофу на Космету. Тада су уствари, први пут изашли из тзв. своје зоне деловања - да би заузели ново стратешки важно чвориште, какво је територија Космета... главни циљ НАТО био је да се заузме територија Космета и да се тамо створи америчка војна база. Тако је убрзано изграђена база „Бондстил” као стратешки мостобран према источним просторима Блиског и Средњег истока и другим азијским просторима.” В. Мићковић, исто, стр. 46.

19) Р. Радиновић, 2006:57.

долара за десет недеља војне капање. „Андре Димулен наводи податке банке „Леман и браћа” који говоре да су се „трошкови ваздушних удара и збрињавања избеглица попели на око 15 милијарди долара, или 0,1 % укупног унутрашњег бруто производа земаља чланица НАТОа.”²⁰

Акт оружане агресије на СР Југославију извођен путем бомбардовања из ваздуха и са велике дистанце, био је типичан пример асиметричног рата, а његова доминантна карактеристика је да је то био „рат без битке”. Изузимајући повремене копнене битке наших граничара (нпр. карауле Кошаре и Паштрик) са злочинцима ОВК или страних НАТО плаћеника, директног копнено оружаног сукоба са регуларним војним формацијама атлантиста није било. Није их било јер је сам агресор избегавао директну војну конфронтацију између осталих разлога јер је проценио да би у таквом оружаном сукобу са нашом војском трпео неприхватљиво велике губитке које не би био у стању да оправда пред властитим јавим мњењем. Определио се стога за њих сигурнију и прихватљивију опцију, сталног бомбардовања са дистанце, радикализујући војну кампању против наше земље, и у квантитативном и у квалитативном смислу, све љући што жртва одолева и пркоси мерама свога асиметричног одговора. Са војних циљева све чешће и све жешће су се усмеравали и нападали цивилне циљеве, економску и саобраћајну инфраструктуру, укључујући чак и болнице, школе, медијске куће и сл. „На примеру Југославије показала се суштинска војна ограниченост савременог глобализма. НАТО се није усудио да предузме територијалну инвазију Југославије, справом очекујући одлучан отпор и превелике жртве. То је била цена коју агресор није могао да плати. Тиме је откривена могућност спаса за мале земље, одлучне у одбрани своје слободе и независности.”²¹

Асиметричан одговор наше стране био је колико разноврстан и изнуђен толико и креативан и ефикасан, чиме је у великој мери предупредио бројне жртве у људству и знатно умањио велику материјалну штету поготово у војној техници, оружјима и оруђима. Репертоар наших мера био је заиста импресиван: од разних облика дислокација јединица

20) Курмон Б., Рибникар Д. 2003:76.

21) М. Марковић, 2006:22.

и технике (позиционо, функционално, временско и морално дислоцирање) па затим употреба мамаца помоћу којих су успешно доводили у заблуду НАТО авијацију поготово што је она авио ударе изводила са великих висина и тиме упркос све напредне војне технологије и технике врло често промашивала планиране циљеве, појачавајући тзв. колатералну штету на цивилној инфра-структури и броју изгинулог или повређеног становништва. Па све до успешног коришћења властите расположиве војне технике и наоружања најчешће застарелог и технолошког нивоа из шездесетих година двадесетог века, али веома умешно и са изненађујуће респектабилним резултатима. „Југословенске снаге су током рата на Косову демонстрирале сву способност асиметрије да се надмеће са најјачим војним савезима, доказујући тако да ниједан учесник није толико моћан да би потпуно био безбедан.”²²

ЗАКЉУЧАК

Као што то је то често бивало у историји, историјски актери нису били у стању да извуку вредне поуке за своју будућност упркос трагичној судбини нација и држава које су се сукобљавале. Нису то знали да ураде ни „поражени”, а поготово „победиоци”. Први вођени наутаживом потребом за „осветом” а други „опијени” похлепом да што пре своју надмоћ наплате новим територијама, новцем, ресурсима ... Слично се десило и после ове срамне и злочиначке атлантистичке кампање бомбардовања и окупације наше земље. Осциони и бахати у својој моћи посегнули су за успостављањем још веће дисиметрије захтевајући више новца за нове војне инвестиције и улагања сматрајући да постојећа диспропорција моћи није довољна и да је треба појачати у корист сопствене хегемоније. „Уместо да настоји да разуме суштину претње, америчка политичка елита одлучује се за ову прилику уједињена, на још одлучније кораке у правцу продубљивања дисиметрије.”²³ А наша политичка елита још увек одбија да на веродостојан начин проговори о бројним последицама НАТО агресије од којих је најпогубнија окупација КиМ-а као базичног идентитетског дела наше државне територије.²⁴

22) Курмон Б., Рибникар Д. 2003:98.

23) Исто: 107.

24) Види: Група аутора, (2008) Агресија НАТО, узроци, карактер и последице кризе на

ЛИТЕРАТУРА

- Гаџиновић Р, Томић М., „Агресија НАТО-а на СРЈ је злочин који се не заборавља”, *Култура полиса*, бр.38. Нови Сад, 2019.
- Група аутора, *Агресија НАТО, узроци, карактер и последице кризе на Косову и Метохији*, Клуб генерала и адмирала Војске Србије, Београд, 2008.
- Деспотовић, Љ., *Геополитика деструкције*, Каирос, Сремски Карловци, 2015.
- Деспотовић Љ., „Геополитичка судбина Косова и Метохије - између евроатланске окупације и пројекта велике Албаније”, *Политика националне безбедности*, 2/2017. ИПС, Београд, 2017.
- Деспотовић Љ., Јевтовић З., *Геополитика медија*, Каирос, Сремски Карловци, 2019.
- Дробац М. (прир.), *Година без пролећа*, ЛДИЈ, Ветерник, 2000.
- Курмон Б., Рибникар Д., *Асиметрични ратови*, НиЦ Војска, Београд, 2003.
- Марковић М., „Смисао и последице агресије НАТО на Југославију”, у зборнику *Агресија НАТО на Југославију, седам година после*, уредио С. Стојановић, Београдски форум за свет равноправних, Београд, 2006.
- Мићовић В., „НАТО - стуб насилне глобализације и војни ослонац „РАХ АМЕРИКАНА””, у *Агресија НАТО на Југославију, седам година после*, уредио С. Стојановић, Београдски форум за свет равноправних, Београд, 2006.
- Перацић Г., *Рамбује или рат*, Ниц Војска, Београд, 2001.
- Радиновић Р., „Агресија на Југославију”, у зборнику *Агресија НАТО на Југославију, седам година после*, уредио С. Стојановић, Београдски форум за свет равноправних, Београд, 2006.

Стојановић С., „Агресија НАТО на Југославију и „нови светски поредак””, у *Агресија НАТО на Југославију, седам година после*, уредио С. Стојановић, Београдски форум за свет равноправних, Београд, 2006.

Ljubisa Despotovic

**ATLANTISTS' CRIMINAL AGGRESSION IN FEDERAL
REPUBLIC OF YUGOSLAVIA AS AN EXAMPLE OF
ASYMMETRIC WAR**

Resume

The open and multiple aggression of the US and NATO pact to our country which was done without the mandate of the UN Security Council and which began with the wave of a crime bombing on March 24, 1999 was, until then, an unprecedented brutal military retaliation in the modern European history, against disobedient people that refused to accept criminal dictation of an atlantists in Rambouillet. In its basic essence, being a criminal and violent Western aggression, the arrogance of the Atlantis in its dissymmetric power versus the rest of the world emanated. Sure of its military and political supremacy, brutal in imposing its geopolitical priorities in the Balkans it did not think that a small and sanctioned and impoverished country would exhibit such a tough resistance to aggression creatively using the available measures from the asymmetric response repertoire. Every geopolitical hegemony (empire) in history, such as the Atlantic that arose after the demolition of the Berlin Wall, sought to achieve absolute dominance, in both hard and soft forms of power, in relation to its geopolitical competitors especially in military, economic, media and technological fields which would guarantee the possession of a global force status. The Atlantean military-political block succeeded to a large extent in its basic intention to establish such a form of disproportion of power and the resulting dysmetry became of dual character. It was not only established for the ideologically, economically, technologically and geopolitically defeated opponent but also according to their alleged allies which have imposed a number of concrete measures on leadership and have been made aware that they are not subjects but objects in the newly established geopolitical hegemony.

Keywords: *aggression, Atlantism, Federal Republic of Yugoslavia, dissymmetry, asymmetry*

* Овај рад је примљен 14. априла 2019. године, а прихваћен за штампу на састанку Редакције, 19. априла 2019. године.